

JAN A. BRAUN

KVANTOVÉ VÍLY

ALEBO

**NEZNÁMI HRDINOVIA
TVORIA DEJINY**

**Kvantové víly
alebo
Neznámi hrdinovia tvoria dejiny**

*Celkom pravdivé príbehy z dejín ľudstva o známych,
ale aj neznámych hrdinoch minulých, prítomných a budúcich
čias.*

Jan A. Braun

Jan A. Braun
KVANTOVÉ VÍLY
ALEBO
NEZNÁMI HRDINOVIA TVORIA DEJINY

© HYDRA 2020
© Jan A. Braun 2020

Obálka: Martin Šugy Šugár

Jazyková úprava: Eva Piarová

Vydal: Vydavateľstvo Hydra

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

39. publikácia, prvé vydanie 2020

ISBN 978-80-89840-29-8

Konšpiračné teórie i podivné osudy vynálezcov a ich vynálezov sú tým, čo spája chronologicky radené poviedky, ktoré držíte v rukách. Nie všetko sa udialo tak, ako si myslíme, o tom však nik ani netuší. Práve kvôli oboznámeniu čitateľskej verejnosti s pravdou, ktorá je relatívna, boli spísané jednotlivé poviedky vykresľujúce skutočné príbehy osamotených hrdinov minulých, prítomných aj budúcich čias presne podľa skutočnosti v našom alebo v inom paralelnom vesmíre.

Prológ alebo

Náhoda ako príčina vzniku všetkého

A.D. – ∞

„Prázdnota je nekonečne nudná a nudne nekonečná. Musím urobiť niečo, aby som ju zaplnila,“ pomyslela si božská entita a odpľula si.

Je treba skonštatovať, že výraz „odpľula si“ nie je celkom výstižný, pretože čosi, čo sa rozkladá všade a nikde v n-dimenzionálnom priestore, si ani nemôže poriadne odpľuť.

Rozhodne od nej však pochádzal prvý impulz, ktorý dnes kozmológovia nazývajú singularita a hádajú sa o tom, odkiaľ sa vzala.

Hyperbytosť sa s prekvapením pozrela na nekonečne malý a rovnako nekonečne hmotný bod.

„To by mohlo byť ono! Tvorím mimovoľne ako vždy. Som jednoducho geniálne talentovaná,“ povedala si s uspokojením a zľahka zavlnila n-dimenzionálnym priestorom okolo spomínaného bodu. Ten to pochopil ako pokyn k evolúcii a radostne vybuchol. Keďže sa s výbuchom veľmi ponáhľal, podarilo sa mu zaplniť iba tri rozmery. Ale to neprekáža, aj tak v nich bude dosť miesta pre hrdinov.

Týmto činom bol počatý náš vesmír so všetkými jeho paralelnými existenciami, časom, dimenziami, vlnami a časticami, vrátane z toho všetkého zložených hrdinov nasledujúcich príbehov.

Svoje dejiny si vytvoríme sami alebo

A predsa sa točí!

A.D. – 3964

„Dámy a páni, vstaňte! Prichádza súdny dvor!“
Sudca, porotcovia a úradná zapisovateľka zaujali svoje miesta. Dostavil sa aj obžalovaný. Priniesli ho štyria svalnatí chlapi v akrylovej vani.

„Vážený súd,“ spustil žalobca. Len čo utíchol šum v sále, všetci sa posadili a on sa postavil: „Vznášam obžalobu proti tomuto príslušníkovi nehumanoidnej civilizácie zo sústavy W4Q,..." Zmieneny zelený tvor s hlavou plnou očí a telom posiatym chápadlami a inými výbežkami sa zamrvil v nádobe plnej slizu, ktorý bol zároveň jeho potravou aj domovom.

„... pretože sa pokúsil o likvidáciu ľudstva mimoriadne zvrhnutiahodným spôsobom. Opakovaným zásahom do histórie sa z nej pokúsil vymazať kľúčový objav našich predkov. Vlastníctvo, ktoré síce nikdy nebolo zapísané do pokladov svetového dedičstva UNESCO, no o to viac patrí každému človeku. Áno, dámy a páni, pokúsil sa vymazať z našej kolektívnej pamäti – nasledovala dramatická pauza – koleso!“ Sálou s veľkosťou malého futbalového štadióna sa ozval rozhorčený piskot a zelenému tvorovi hrozilo lynčovanie.

„Všetci sa utíšte, inak nechám vypratať súdnu sieň!“ zahrmel sudca búchajúc červotočmi prežratým kladivkom o drevenú doštičku dovedy, kým sa mu nezlomilo.

Ani obžalovanému čudu sa nepáčil narastajúci hurhaj. Celé sa triaslo ako rôsol a snažilo sa vo vani nájsť odtokový otvor, ktorým by uniklo do bezpečia. Márne. Súdni zriadení ho prelepili vrstvou laminátu. Nie chobotnatca, ale už spomínanú dierku.

„Keďže obžalovaný nemá vlastného obhajcu,“ pokračoval sudca, keď získal náležitú úctu a pozornosť, „bude mu pridelený ex offio. Súd určuje za obhajcu pána doktora Alfonza Vraždu.“

Čerstvo vymenovaný obhajca okamžite využil oficiálne získané postavenie a vykrikol: „Vážení súd, žiadam pre obžalovaného súdneho prekladateľa alebo trvám na tom, aby bol proces vedený v jeho rodnom jazyku!“

Sudca sa zachmúril. Veľmi dobre vedel, že na celej Zemeguli nenájde nikoho, kto by hovoril jazykom obyvateľov planetárneho systému W4Q, čím bol proces hneď od začiatku ohrozený. Po chvíľke trápneho ticha mu napadla spásonosná myšlienka.

„Súd nariaďuje obhajcovi, aby obžalovanému zabezpečil zákonný priebeh procesu.“ Napriek tomu, že uvedený príkaz nebol celkom s kostolným poriadkom, hodil ním horúci zemiak na druhú stranu stola. Keďže prekvapený právny zástupca slizkého klienta zalapal po dychu, sudca získal čas na vyhlásenie: „Konanie sa odkladá do doby splnenia podmienky obhajoby, nie však viac než o tri týždne.“ Potom si otrel z čela kropaj potu a nemajúc funkčné kladivko, buchol pästou po stole tak silno, až to zadunelo.

Volám sa Ján Kolesár a zhodou okolností ma osud vybral za korunného svedka možno najvýznamnejšieho súdneho prípadu v dejinách ľudskej civilizácie.

Celé sa to začalo veľmi nenápadne. V pondelok ráno ako v každý iný pracovný deň som sa slimačím tempom vliekol autom, ktoré mohlo ísť až tristodvadsať kilometrov za hodinu, prepchatými ulicami Bratislavy do Ústavu pre revíziu dejín (ÚPRD).

Uvedený ústav bol desať rokov tak mojím chlebobdarcom, ako aj niečím, čo naplňovalo môj život pocitom dobre vykonanej práce. Z tohoto dôvodu mi bolo potešením vrtať sa takmer kaž-

dý deň v dávnych, ale aj v nie veľmi vzdialených historických udalostiach a strážiť ich, aby nik nepovoláný ilegálne nemeniť minulosť a následne tým aj prítomnosť spolu so žiarivou budúcnosťou ľudskej rasy.

Moja nervozita z neskorého príchodu na pracovisko poľavila za najbližšou križovatkou, kde sa dopravná kalamita zmenila „iba“ na silno zhustenú premávku. Konečne mi bolo umožnené pokračovať v ceste rýchlosťou priemerného cyklistu na rozdiel od predchádzajúceho tempa skapínajúceho koňa.

Musím priznať, že potešenie z jazdy netrvalo dlho. Bez varovania sa spod kapoty ozvala ohlušujúca rana nasledovaná zvukom na prášok rozomieľaných balvanov. Nebyť bezpečnostných pásov, asi by utrpela moja tvár, ktorá sa zatúžila bližšie zoznámiť s čelným sklom. Zánovný automobil, pýcha celej rodiny, dopadol podvozkom na cestu a za uši trhajúceho škripotu zastal.

Podobná hrôza sa udiala aj s ostatnými dopravnými prostriedkami naokolo. Isto si dokážete predstaviť moje zdesenie, keď som zbadal, že všetkým zmizli kolesá a veľkej väčšine sa, podobne ako môjmu autu, dymilo z motora.

Neuveríte, ale v tom šokujúcom okamihu som si nebol schopný spomenúť ani na vlastné meno. Prečo? No veď už bolo povedané, že sa volám Kolesár. Po chvíľke hľadania a pohľade na ID kartu sa mi pamäť rozhodla opäť slúžiť napriek tomu, že slovo napísané v kolónke „priezvisko“ sa mi zdalo byť nezmyselným zhlukom hlások. Keby v ňom boli pomlčky, lomky a zavináč, mohlo by slúžiť ako nerozlúštiteľné heslo k vstupu do počítačového systému.

Práve v tom čase moje profesiou vytrénované podvedomie začalo čosi tušiť a o tri sekundy už bolo jasné aj ostatným častiam mozgu, že sa niekto musel pohrávať s minulosťou. Preto druhá signálna sústava vyhlásila poplach a telo bolo prinútené k činu.

Pokus o bežné otvorenie dverí sa skončil neúspechom. Zrejme niekde vo vnútri mechanizmu bolo ešte prednedávnom

nikým neoslavované a všetkými zabudnuté koliesko. Ešteže sa na mňa cez otvorené strešné okno usmievalo slnkom ožiarené nebo. Na počudovanie, slnečný disk ostal zaoblený. Keby na mňa svietil štvorec, zrejme by ma obostreli mrákoty.

Fyzická kondícia nebola už najmenej osem rokov silnou stránkou mojej osoby, ale napriek tomu ma čiastočne atrofované svalstvo vymrštilo, presnejšie povedané, za môjho hlasného funenia vytlačilo na strechu auta.

ÚPRD sa našťastie nenachádzal ďaleko. Doprava evidentne skolabovala v celom meste, okrem jedného starčeka, ktorý sa stále usilovne odrážal nohami od zeme snažiac sa na osemuholníkovom bicykli dostať na čelo ochrnutého pelotónu kedysi hrdých dopravných prostriedkov.

Tvrdenie „po vlastných ďalej zájdeš“ nadobudlo obludný význam a možno by mohlo poskytovať celkom slušný základ pre ďalšiu budúcnosť ľudstva, no mne bolo jednoznačne proti myslí.

O desať minút ma vystresovaný vrátnik vítal pod nápisom: „Svoje dejiny si vytvoríme sami“ vo dverách ústavu. Prišiel o takmer celý svoj profesijný svet. Spoliehal sa totiž na staré, kryštálom riadené analógové hodiny, ktoré v sebe kedysi mali minimálne desať koliesok a mobil si dnes „ako na potvoru“ zabudol doma. Keďže nevedel, koľko je hodín, nemohol zapisovať príchody a odchody návštev ani to, koľko minút strávili zamestnanci pred ústavom na fajčiarskej prestávke, čo bol jeho súkromný džob v rámci vrodenej túžby špehovať a byť najdôležitejšou osobou hneď po riaditeľovi.

Kývnutie ruky vybavilo pozdrav a moje nohy ešte nikdy tak rýchlo nebežali hore schodmi. Výťahy určite nefungovali, lebo obsahovali minimálne dve kolesá, a skúšať, či sa laná budú pohybovať podobne ako starček po n-uholníkoch, sa mi javilo ako nebezpečný hazard.

Celý spotený a zadychčaný som na treťom poschodí vrazil do centrálného laboratória TRT-a (Transformátora relativis-

tických trajektorií), ktorý umožňoval špeciálne prevereným zamestnancom ústavu v prípade nutnosti osobne revidovať historické udalosti. Rozľahlá miestnosť zívala prázdnotou. Zrejme všetci skončili uväznení vo svojich, kedysi štvorkolesových, tátošoch.

Kde sa tam zobrala čierna mačka, mi bolo záhadou. Možno dostala chuť na laboratórne myši, ktoré nám slúžili na testovanie bezpečnosti ciest do vzdialených a ešte neprebádaných minulostí. Klietky boli zdeformované a prázdne. Či zožrala všetkých ich obyvateľov, neviem, ale rotujúce valce, v ktorých behávali, sa tiež stratili. Zrejme priveľmi pripomínali koleso.

Na tomto mieste musím trochu odbočiť od sledu udalostí, aby ste správne pochopili situáciu v celej jej tragickej beznádejnosti.

Vo svojom rozprávaní hovorím o tom, že sa stratili kolesá, ale vtedy mi také slovo z pochopiteľných dôvodov ani nemohlo prísť na um. Zmocnilo sa ma iba tušenie, že čosi nie je v poriadku, veď autá boli predsa vyrobené na prepravu z bodu A do bodu B a nie na to, aby stáli v uliciach, kde mohli v momentálnej situácii slúžiť len ako ochrana pred dažďom.

Pár okamihov zízala mačka na mňa a rovnaké množstvo času ja na ňu, snažiac sa urovnať si v hlave myšlienky. Jej hlasné mňáááa a otvorenie dverí za chrptom ma vytrhlo z tranzu. Obzrel som sa. Dovnútra sa vpotácal riaditeľ ústavu, profesor doktor Juraj Kolohnát DrSc., MPH (ani na jeho priezvisko som si vtedy nevedel spomenúť). Vyzeral veľmi zúbožene. V očiach mu tleli zvyšky desu. Inokedy za každých okolností perfektný oblek vyzeral ako po útoku svorky vlkov a v prešedive-

ných vlasoch mu striebro podporovali zvyšky akéhosi bieleho prachu.

„Išiel som výťahom,“ s ťažkosťami zamumlal svoju prvú vetu.

„Rád vás vidím,“ zaznelo moje privítanie a vyhlo sa komentovaniu jeho stupídneho nápadu.

„Niečo sa stalo s minulosťou?“ Jeho otázka nasvedčovala, že prekonal šok, inakšie by sa tak hlúpo nepýtal.

„Vyzerá to tak, pán profesor.“ Pritakanie sa riadilo heslom, že bláznov a nadriadených netreba za žiadnych okolností dráždiť dlhými rečami či, v horšom prípade, vyjadrením pochybností o ich zdravom rozume.

Mačka sa medzičasom kamsi vytratila, a tak sme sa mohli venovať podstatnejším otázkam.

„Myslím, že by sme mali lokalizovať bod zmeny.“ Aktivita bola na mojej strane. Bez čakania na súhlas šéfa som si sadol za ovládacie panel TRT-a, čo bol evidentne dobrý nápad, pretože profesora schopnosť niečo urobiť sa blížila k nule, o zmysluplnom úsudku ani nehovoriac.

Keďže sa v celom zložitom zariadení nenachádzalo žiadne koleso, malo by pracovať bez problémov. Iba ovládacie prvky, ktoré boli kedysi okrúhle, nadobudli tvar šesťuholníkov.

Prioritná úloha – získať energiu pre TRT. Našťastie bol v podzemí ústavu nainštalovaný FUJ. Tak sme v skratke hovorili fúznej univerzálnej jednotke, ktorá sa mala postarať o nezávislé napájanie elektrickým prúdom. Štartér som manuálne prepol na náhradný zdroj prúdu a stlačil štvorcové tlačidlo. Ani jedna rúčka meracích prístrojov sa nepohla. Očividne ten BLB nefungoval. Prepáčte, nemyslel som riaditeľa, ale berýliový laserový booster slúžiaci na zapálenie jadrovej fúzie. Možno bola chyba v PLŽ-ovi (pulznom laserovom žiariči) alebo v MLŽ-ovi (modulátore laserového žiarenia), neviem. V každom prípade sa počas mojej snahy o oživenie mŕtvoly TRT-a prebral riaditeľ z letargie a teraz už celkom pevným hlasom vyhlásil: „Musíme požiadať o pomoc ÚTEK! Sami situáciu nezvládneme.“

Pre vašu informáciu, ÚTEK je Ústav terestriálnej koordinácie priamo podriadený ÚPRK-u, teda Úradu pre riadenie koordinácie, ako najvyššiemu orgánu globálnej vlády.

Začínal som tušiť počiatok pomalého pohybu byrokratickej mašinérie, ktorá nás mohla aj bez stroja času doviest' naspäť do doby kamennej. Bolo treba rýchlo konať.

Ani teraz ma nezaujali riaditeľove návrhy. Vo vypätej situácii boli celkom nanič. Otvorenie šachty reaktora mi nezabralo viac než dve minúty páčenia a šťavnatých nadávok. Musel som opraviť zdroj prúdu, inakšie sme boli všetci v ri... veď viete kde.

Ak nezistíme bod zmeny a nepostaráme sa o jeho revíziu, civilizácii hrozí zánik. Bez toho, čo sa stratilo, to očividne nepôjde ďalej.

Oceľové stupne vedúce k reaktoru, zaliate do betónu, boli hrdzavé a od vlhkosti sa šmýkali. K strojovni mi chýbalo päť poschodí, „iba“ päťdesiat zradných úchytov. Keby fungovali výťahy, preklínal by som architektov budovy, teraz však bolo na mieste ich blahorečenie.

Viem, že v celom vesmíre platia rovnako fyzikálne zákony, ako aj zákon schválnosti. Posledný úchyt ma o tom opäť presvedčil. Bol podozrivo slizký. Šmykla sa mi noha a ja som tvrdo dopadol na veko reaktora.

Ležiac na zemi, teda skôr na vysoko hustom betóne, mi vošla do zorného poľa čierna mačka. Preboha, čo tu to zviera robí? A ako sa mohlo tak rýchlo dostať zo sály TRT-a až sem? Veď k reaktoru viedla iba jedna cesta, lebo výťah nefungoval, a po tej zostupovala moja maličkosť! Možno mi už šibe... Rad nezodpovedaných otázok bol zakončený nejednoznačným úsudkom. Syčiac bolesťou som uviedol telo do vertikálnej polohy.

„Heš! Choď preč!“ Moje ruky vírili vzduchom sťaby lopatky veterného mlyna, snažiace sa ju odohnať od rozvodnej skrine. Naveľa ma počúvla, no neodišla. Zaprskala od zlosti a jednoducho zmizla. Mal som pravdu. Šibalo mi.

Okamžite mi bola jasná príčina nefunkčnosti BLB-a. Tri káble boli prehryzené a až vtedy, keď som sa ich takmer dotýkal, mi došlo, že na pulte ostal zapnutý spínač štartéra. Smrť v podobe desiatich tisícok voltov stála tesne vedľa mňa a usmievala sa takým čudným mačacím spôsobom.

„Halóóó! Pán riaditeľ, ešte ste hore?!“ zvuk môjho hlasu zadunel šachtou. Na samom vrchu sa ukázala sivá hlava.

„Áno!“ odpovedala mi.

„Vypnite, prosím, štartér!“ týmto želaním bol môj život zverený do rúk sedemdesiatročného bývalého výskumníka, ktorý sa dnes viac než vede venoval byrokracii, organizácii charitatívnych večierkov a pestovaniu zemiakov vo svojej záhradke.

„Vypnuté!“ ozvalo sa po chvíľke zhora. Nasledujúci okamih bol najhorším v mojom doterajšom živote. Keby sa mu štartér nepodarilo vypnúť, neostal by zo mňa ani masťný flak. Bojzlivá ruka váhavo uchopila koniec kábla a šťastne ho spojila s druhým, rovnakej farby. Teraz to už išlo rýchlo. Behom pár minút bolo vedenie opravené.

Iný na mojom mieste by sa s radosťou vydal na spiatočnú cestu. Ja nie. Kdesi hlboko vo mne hlodal červík neistoty. Čo keď sa zasa objaví mačka a zničí moju v pote tváre, a to doslova, vykonanú prácu.

„Halóóó!“ ujúkal som ako na tatranských lúkach. „Môžete zapnúť štartér!“ Pohasnutie havarijného osvetlenia mi napovedalo, že si BLB zobral z akumulátorov to, čo mu po práve patrilo. Nikdy sa ma nezmocnila taká radosť a v živote som neliezol do piateho poschodia s takou chuťou a ľahkosťou. Možno iba vtedy, keď cieľom bola moja nastávajúca na ženskom internáte, ale tam šlo o celkom inú motiváciu.

Keď sa mi hlava ocitla na úrovni podlahy laboratória TRT-a, riaditeľ sedel za susedným stolom a snažil sa telefonovať. Veľmi sa mu nedarilo, lebo všade vonku vypadol prúd a vďaka tomu aj mobilné siete. Zrejme mal v úmysle naštartovať úradnícku mašinériu ÚPRK-u.

Stačilo zopár dobre mierených úderov po klávesnici a už som poznal bod zmeny. Počítač porovnal súčasné údaje z histórie so špeciálne pred zmenami minulosti odtieneným blokom HOSIP (rozumej: holografickou systémovo integrovateľnou pamäťou) a odhalil nezhody.

Prvá bola v Indii roku 4012 pred naším letopočtom a druhá v Mezopotámii 3964 taktiež pred Kristom. Odtiaľ sa, samozrejme, všetky zmeny so zväčšujúcou sa početnosťou ťahali až do našej súčasnosti. Boli to však iba dôsledky prvotných úprav.

„Pán profesor, budem opäť potrebovať vašu pomoc,“ zaznela moja nesmelá prosba. Nevšimával si ma a so stareckou zanovitosťou búšil do dotykového displeja telefónu, napriek tomu, že bol hluchý ako tetov v období párenia. Teraz myslím pána profesora aj telefón. Neostávalo mi nič iné, než mu ho jemne, no bez škrupúl vykrútiť z ruky. Až potom mi venoval pozornosť.

„Budem potrebovať vašu pomoc,“ chvíľu na mňa zísal. Možno stratil reč nad mojou drzosťou, kvôli ktorej prišiel o svoj telefón, alebo si nie celkom jasne uvedomoval, kde sa nachádza a čo sa stalo pred necelou hodinou. „Potrebujem, aby ste ma poslali do Indie v roku 4012 a potom, keď vám dám signál, do Mezopotámie v tritisíc deväťsto šesťdesiatom štvrtom. Myslím, samozrejme, pred Kristom. Nemusíte nič robiť, TRT-a vám naprogramujem, len stlačíte henten zelený gombík. Presná zemepisná poloha sa vyberie z počítača. Našiel som body zmeny. Rozumeli ste?“

„Pochopiteľne,“ takmer sa urazil. „Cesty do minulosti boli mojím chlebom vtedy, keď vy ste ešte chodili na nočník.“ Veď práve, napadlo mi.

Tak sa môj život druhý raz ocitol v rukách presluhujúceho nadriadeného dúfajúc, že nezaspí a bude počuť signál, ktorý mu pošlem.

Naprogramovanie TRT-a zabralo len okamih, takisto aj predcestovná kontrola. Keď sa PRT (prijímač relativistických trajektórií) ocitol na mojom opasku a kontajner s ďalšími potrebnými vecami na chrbte, bol som pripravený vyraziť.

„Môžete, pán profesor,“ zaznel pokyn k štartu. Aspoň si osvieži to, čo už dlho nerobil – poslať niekoho do... minulosti.

Hmla predou mnou – hmla za mnou potvrdila úspešný štart do vzdialenej krajiny a ešte vzdialenejšieho času. Vypľula ma pred bambusovou chyžou. Vo vnútri, ako som videl vchodom bez dverí, sedel na zemi akýsi dohneda opálený človek a čosi babral z hlíny na drevenej doštičke. Stiahol som sa do neďalekého krovia a nerušene pozoroval zdanlivo banálny výsek z našej histórie.

Začala sa ma zmocňovať nuda, a preto nastal čas pripraviť sa na akciu. Prvým krokom bola aktivácia HUPS (hyperlin-gválneho univerzálneho prekladacieho stroja), po ňom nasledovalo nenápadné rozmiestnenie CHAOS-u (celulárneho hyperfunkčného autonómneho ochranného systému), aby ma nik neprekvapil odzadu, zo zelenej džungle. Po zapnutí ma CHAOS okamžite varoval. Vyšliapaným chodníkom sa blížila čierna mačka. A je to tu zasa! napadlo mi. Bude ma dnes prenasledovať celý deň?

Nevdojak mi v hlave skrsla spomienka na starý westernový film. V ňom sa ukrývala cenná rada: Ak niekoho vidíš tretí raz, nie je to náhoda, dotyčný ťa špehuje. Strieľaj!

V mojej výbave sa z bezpečnostných dôvodov nenachádzala žiadna strelná zbraň, ale o to viac tu bolo predmetov, ktoré mohli poslúžiť sťaby zbrane chladné.

Človek vo vnútri chyže zamyslene otáčal doštičkou s hrudkou hlíny. Celkom zreteľne sa pokúšal vynájsť hrnčiarsky kruh. Presne tento bod identifikoval počítač TRT-a. Nachádzam sa teda na správnom mieste a v správnom čase! (Až do tejto chvíle sa ma zmocňovali pochybnosti.)

Môj zrak zachytil bleskový pohyb čierneho tieňa, ako trieli vzduchom a dopadá na hlavu nešťastníka v chyži. Teraz prišiel

môj čas!

„Mám ťa, ty ničiteľ civilizácie!“ moje telo sa zmenilo na letiacu delovú guľu, teraz trochu preháňam, no priblížilo sa celkom svižne.

Zviera, chystajúce svojej obeti desivý osud vo forme vyškríabaných očí, zneistelo. Obrátilo ku mne rozďavenú papuľku a zaprskalo. Dostalo po nej KRT-om. Niežeby som práve teraz potreboval použiť krátkovlnný reduktor tachiónov, ale jeho špeciálne zosilnený plášť sa mi javil ako najúčinnější zbraň.

Kto by čakal, že taký úder pošle zákerného tvora do večných lovísk, ten by sa mýlil. Dobré cieleňá rana ho nasmerovala iba na drevenú doštičku s hručkou hlíny. Zo všetkých síl sa ju snažil rozhrabať a možno, aspoň tak sa mi videlo, si z nej chcel urobiť mačací záchodík. Na to mu ale neostal čas. Mám rovnako presné ruky ako rýchle a mocné nohy... Po mojom kopanci zmizol ako v strojojni reaktora.

Útočník opustil bojisko. Teraz ostávalo iba napraviť dejiny. Vydesený prapredok na mňa zízal ako na zjavenie. Vo svojej podstate som ním aj bol, no na dajaké mytologické dišputy neostával čas.

„Pozri sa,“ prehovoril za mňa HUPS. „Takto budeš mať iba hranaté nádoby, musíš použiť zaoblenú podložku a roztočiť ju.“ Opálený domorodec na mňa chvíľu civel, akoby nerozumel, čo mu HUPS hovorí, ale potom sa mu v očiach rozžiarilo pochopenie.

Bolo nad slnko jasnejšie, že moja indická misia je splnená. Stále mi však ostávala tá mezopotámska a hlavne dolapenie časoteroristu, ktorým určite nebola mačka, napriek tomu, že sa tak tvárila.

Bez rozlúčky s vynálezcom hrnčiarskeho kruhu môj prst stlačil ovládač a signál z KRT-a uhaňal históriou k ušiam profesora Kolohnáta. Tie ho na môj údiv zachytili a jeho ruka vykonala, čo bolo treba.

Obostrela ma hmla časového presunu a ja som sa v okamihu ocitol na čomsi, čo bolo zelené, studené a neskutočne slizké.

Niekedy, hlavne pri veľkých vzdialenostiach, čo bol tento prípad, sa stane, že čas alebo miesto pristátia celkom presne nesedia s tým, čo bolo naprogramované. Bohužiaľ sa to udialo práve teraz.

Kým sa moje ruky snažili dostať telo z kopy zeleného hnusu, zbadal som, ako jedno z jeho chápadiel drží moju starú známku – čiernu mačku. „Drží“ nie je správny výraz, on mal svoju „panohu“ vnorenú do jej hlavy. Tým sa prezradil! Bolo nad slnko jasnejšie, že mu slúžila ako predĺžená ruka, teda chápadlo, na nenápadný zásah do histórie.

Konečne ma jeho telo s mliasknutím vyvrhlo a umožnilo mi konať. Kontajner sa z môjho chrbta ocitol na zemi a kým sa čvachtajúca hmota obrátila na mňa aspoň jedným okom, vytasil som UF (univerzálny freezer) a napriek štyridsaťstupňovej horúčave ju premenil na hromadu pistácieovej zmrzliny s očkami a chápadielkami.

Teraz už bolo treba len vynájsť koleso. Keďže nik nebol poruke, slizák zrejme už stihol zlikvidovať nádejného vynálezcu, musela zohrať svoju úlohu náhoda.

Nachádzal som sa neďaleko celkom solídne vyzerajúcej cesty. Nálezca môjho modelu sa stane autorom najprevratnejšieho vynálezu v dejinách ľudstva. (Možno preto dodnes nepoznáme jeho meno.) s pomocou švajčiarskeho univerzálného krájača a kúska nájdeneého dreva bolo zachránené ľudstvo. Dve krásne kolieska na pevnej osi ležali v prachu cesty a čakali na svojho objaviteľa.

Konečne sa moja misia s úspechom skončila a ja som sa vybral aj s horou zmrzliny domov naprieč históriou.

„Pokračujeme v odročenom súdnom konaní: ľudstvo verzus bližšie neidentifikovaný obyvateľ planetárneho systému W4Q,“ zahájil sudca po troch týždňoch a obvyklých ceremóniách

medziplanetárny proces. „Dávam slovo obhajobe, aby uviedla meno prekladateľa do jazyka svojho mandanta,“ predsedajúci sa obrátil na doktora Alfonza Vraždu. V jeho očiach sa objavili iskričky škodoradosti, aj keď na druhej strane netúžil po zbytočných prieťahoch v súdnom konaní.

Obhajca sa váhavo postavil: „Vážený pán predseda, ctená porota, s lútosťou vám musím oznámiť, že sa obhajobe nepodarilo nájsť vhodnú osobu na výkon fundovaného prekladu z a do jazyka obyvateľov planetárneho systému W4Q. Napriek tomu však stále trvám na svojej námietke.“

Takéto niečo sudca netúžil počuť. Teraz už tušil, že sa proces natiahne cez polovicu Galaxie, keď sa budú musieť začať bilaterálne rozhovory s vládou na W4Q. Bol nútený pre zachovanie tváre spravodlivosti odročiť súdne konanie na neurčito.

Keď sa o fiasku súdu so svojím zajatcom dozvedel Ján Kolesár, bol značne rozčúlený, ba priam zúrivý, pretože si dobre uvedomoval obrovské nebezpečenstvo, aké hrozilo zo strany prípadných ďalších votrelcov z W4Q. Rozhodol sa mu čeliť rovnako statočne, ako obetavo zachránil pre ľudstvo vynález kolesa. Konal v absolútnom osamotení, ktoré je vždy údelom hrdinov.

Prvý raz v histórii ÚPRD-u som zasahoval na inej planéte, dokonca v cudzej slnečnej sústave a bolo mi celkom jedno, že bez vedomia riaditeľa ústavu.

V systéme W4Q sa mi podarilo zablokovať vynález „slizovej stopy“. Mali by ste vidieť, ako sa všetci tí zelení chobotnatci na mieste zadreli.

Pomsta je sladká, napriek tomu, že pri nej vyhynie jedna civilizácia, avšak ľudstvo je zachránené.

„Svoje dejiny si vytvoríme sami!“

Mokrý zákon alebo Radšej byť filozofom než samovrahom

A.D. – 212

Slnko vystúpilo z mora, čajky zakričali a do žiarivobieleho domu plazivými krokmi vstúpila postava.

„Kde si bol celú noc?!“ miestnosťou sa rozľahol krik nazúrenej manželky. Nikdy sa mu nepodarilo vojsť tak, aby ho neprichytila, no zakaždým to skúšal. „Zasa si s kamarátmi chlástal víno, však?!“

„Ja s kamarátmi nechľastám. Viedli sme filozofickú dišputu,“ ozval sa na svoju obranu muž v bielom chitóne s úzkou čelenkou na hlave.

„A k tomu ste potrebovali obrátiť hore dnom tri amfory vína?!“

„Ako vieš?“

„Poznám ťa.“

„Bolo horúco a mali sme aj výborné olivy so syrom,“ nevedel sa brániť, iba tým prilial olej do ohňa.

„No skvelé! Kto má platiť tie tvoje dišputy?“ harpya, teda jeho vlastná žena, sa nadýchla a použila ťažší kaliber: „Priniesol si z univerzity peniaze? Há?!“

„Nie, dnes nie. Vieš, ako by som ti to vysvetlil, doba je ťažká, znižujú rozpočet aj stavy rétorov.“

„Čo tým chceš povedať? Snáď ťa nevyhodili?!“

„Nevyhodili. Len mi udelili mimoriadne voľno, vraj za zásluhy“ rozpačito, s pohľadom upretým na dlážku, zašúchal sandálmi zle platený, lepšie povedané, teraz už neplatený filozof.

Búrlivú domácu výmenu názorov o rodinnom živote a financiách prerušilo zabúchanie na dvere. Slabšia polovica rodiny sa prikrčila v nedobrej predtuche. Zato silnejšia sa vrhla k dverám a jediným ráznym pohybom ich otvorila. Za dverami stál posol zo súdu.

„Čo chceš?“ stále ešte vo švungu skríkla pani filozofová.

„Prehrali ste spor a musíte zaplatiť dlžoby. Tu je rozsudok,“ suché skonštatovanie a zvitok pergamenu, ktorý jej podal, aby splnil úlohu nositeľa zlých správ, ju v okamihu pripravili o všetok elán. Zalapala po dychu. Na nový záchvat zúrivosti jej chýbal vzduch.

Nečakané ticho v domácnosti a manželkin šok z neprijemnej správy využil osudom dehtaný filozof na to, aby sa vytratil zadnými dverami do príľahlých domácich kúpeľov. Nezabudol za sebou založiť závoru.

Stál bez pohnutia a zamyslene hľadel do obrovskej kade plnej vody. Miestnosť sa utápala v kúdoloch pary, z ktorých sa pred ním vynorili obrazy jeho cesty životom. Stratil všetko. Kamarátov, milovanú univerzitu, príjemnú manželku aj roky svojej mladosti. Nemal už prečo žiť.

„Otvor! Viem, že si tam. Vylez von!“ žena sa až nečakane rýchlo spamätala. Jej jačavý hlas pretrhol sled spomínaných obrazov a donútil muža k činu. Schmatol amforu, ktorá stála pri stene. Najprv sa do nej pozrel – bola prázdna – zúrivo ju hodil o dvere predstavujúc si, ako by sa pekne rozbila o jej hlavu. Dvere, ktoré ich oddeľovali, zrušili krásnu predstavu. Zodvihol jeden z ostrých črepov a vrhol sa do kade. Teplá voda a prere-